

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Illvstrivm Controversiarvm Biga.

Caraccioli, Antonio

Coloniæ Agrippinæ, 1619

Ad Lectorem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64242](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64242)

9

A D L E C T O R E M.

*V*M anno superiore has nostras Historicas Controversias, aliaque nonnulla, Colontam Vbiorum, ut typis Kinkianis excuderentur, transmittere pararem, ecce significatur mihi, doctissimum quendam Virum Lugduno prodysse, qui de accessu Iacobi ad Hispaniam, in commentarijs ad Actus Apostolorum fuse diligenterque tractasset. Librum ego ex templo emi, legi, perlegi. Gavisus sum strenuum adeo accessisse commilitonem, quicum federatus, pugnam hanc literariam tutior alacriorque, pugnarem. Accessisse inquam, nam multis ab hinc annis has Controversias, in nostris Aduersarijs, privatim habui, ut quo primum tempore idoneum Typographum nactus essem, educerem. Sciunt id nostrates, quibus iam pridem ostendi, Sciunt, quotquot me in Domo nostra Quirinali de superiore loco hac ipsa propugnantem anno salutis (X) DCXI. audiuerunt. Sciunt Romani, & Veneti Bibliopola, quos identidem appellavi, de Typographo, Belga aliquo, siue Germano, ipsorum mihi opera conciliando, qui hac nostra Historica praealo subijceret. Itaque cum tandem reperissem Ioannem Kinkium, qui vellet suo nitido Typographico nostras labores Historicos vulgo dare, sarcinulam ad illum misi. Sed ecce (malum) dum hanc telam iam texi crederem ad me Roma scribitur, Kinkium non recepisse mea scripta, esse item indicia nonnulla, Tabellionis negligentia, Roma à quodam qui bene me nosset fuisse clam erepta, ut sui fortasse nominis titulo insignita, dolo malo, exprimeret non sua: Hortari me igitur amicos, ut illum anteuerterem, & alicubi quamprimum excudenda committerem. Ego, ut verum fatear, quamquam de iactura non nihil indolui, subrisi tamen, & miratus sum fuisse porro hominem, qui tanti regulas nostras fecerit, ut eas quoquo modo sibi existimauerit acquirendas. Parco nihilominus amicorum consilio, & ecce nunc iterum isthac imprimenda committo. Iam verò, etsi me Expositor ille Apostolicorum Actuum, ob has, quae acciderunt, dilaciones, in editione praue nit, me tamen non prorsus actum agere, docti iudicabunt. Nam, ut alia minutiora praeteream, in quibus ab illo ego scriptore saepe diuersus ab eo, duo praecipue sunt eius Viri placita, quae mecum profecto erudite Lector, improbabis Primum est, paulò post Spiritus Sancti de-

Trac. 1. cap. 1.
5. n. 4.

censum excessisse Apostolos e Iudæa, & in suam quemque Prouinciam abyssse. Hoc desumptum est spuria Melithonis cuiusdam narratione iam olim Gelasii decreto reiecta, Sanctus Presbyter Beda iamdudum explosit, atq; damnauit: eò quòd aperte cõtrarium habeatur e Luca, tradente post necem Stephani, dilapsis ob persecutionis Iudæicæ diritatē alio alijs Christi discipulis, Apostolos nihilominus inibi permansisse, quia, ut Occumenius sapienter obseruat, vbi potissima erat oppugnatio, ibi primos, ac præcipuos milites in acie pugnare oportebat. Steterunt autem, inquit Chrysostomus, Longo temporis spatio: ac demum ab ipsis Iudæis propulsi, in Gentes profecti sunt. Apostolis enim, ut præceptum illud Christi obseruaret, in viam gentium ne abieritis, conueniens erat, ut sicut loquitur Tertullianus, Saturato prius Israele, in nationes transirent. Igitur non tam propere, ut ille censet, discedendum fuit. Quamdiu autē manserint in Iudæa post necem Stephani, quæ ad finē anni primi à Christi decessu contigit, Beda quidem non signatè, & distinctè exprimit, sed tantum vniuerse dicit, Donec Ecclesia per totam Iudæam, & Samariam pacem haberet. At Eusebius, Hieronymus, Theodoretus, Marcellinus Comes, & Euthalius, quorum verba legi poterunt in hac Priore nostra Controversia, distinctè tradunt, Apostolos, totos tres annos in Iudæa perstitisse, & quòd excurrit. Et tantundem propemodum temporis spatium, quamquam non adeo aperte, atque signatè, indicauit Christus ipse in Euangelio Matthæi: apud quem, cum per Parabolam occisi à Vinitoribus heredis vinea, Christus interrogasset, qua pœna digni essent homicidæ illi, & Iudæi respondissent, Malos malè perdet, & vineam suam locabit alijs agricolis, &c. Christus tamen, supra omnium opinionem clementissimus, aliam ex templo parabolam subiunxit Regis per seruos suos inuitantis ad nuptias in qua Iudæos prius per Apostolos identidem inuitandos significat, ut fructum fusi à Christo sanguinis vellent percipere, quos si non audissent, tunc perdendos fore. Hoc ante nos doctissimus Forerius in Isaiam scribens obseruauit. Quæso te nunc prudens Lector, si hac fieri oportuit, ut vere oportuit, quomodo simul cum his stare potest, Apostolos, ex templo post receptum Spiritum, ad Gentes emigrasse.

Trac. 1. cap. 1.
& cap. 2.

Non minus autem improbabile est illud alterum eiusdem viri placitum, Ostium in Cornely Baptismo Gentibus apertum fuisse; non ad

fidem

fidem, & Christiana legis Sacramenta participanda; hac enim ipse
 pinatur libere antea gentibus patuisse, sed ad ineundum cum illis con-
 uictum & contubernium. Non inibo longam disputationem, ne in hoc
 operis vestibulo diutius morer. Sat erit loca indicare, & digitos ad
 fontes protendere, hoc est ad veteres Patres, qui opinioni isti nuper a
 plane refragantur. Arbitror autem virum istum ingenio doctrinaque
 praestantem in hac sese *ἄτομα ἐπινοήτα* adegisse, ob studium iusan-
 dae patriae Traditionis, de Iacobi ad suas Hispanias accessu, ratum for-
 tassis, non nisi his fundamentis hanc fabricam posse superextrui. Ego
 verò studium laudo: at video tamen eiusmodi novam *ἐπινοήτα* non
 bene fulcire hunc lectum & solo contuitu prisca Patrum expositionis
 corruiere quidquid, alioqui in speciem probabile, adductum ab eo est
 acuti, & noui. Primum, obseruat Chrysostomus Hom. 24. in Actus Apo-
 stolorum non solum consuetudinem gentium quam Petrus cum illis
 inierat, displicuisse ex Circumcisione, fidelibus, sed etiam, idque potissi-
 mum, quod Baptismum gentibus tribuisset: Postquam, inquit, pro se
 Petrus rationem reddidit tunc praecipit gentes baptizari, do-
 cens illos (*Iudeos*) re ipsa: adeo molestum erat Iudaeis: & prop-
 ter hoc prius se defendit, quamuis res ipsa clamarent (*debere*
scilicet gentes baptizari) & tunc praecipit. Imo paulò inferius subij-
 cit, Petrum, eò quod Gentes in Cornelij domo baptizasset, fidenter in-
 yisse cum yisdem contuberniū per dies aliquot. Ponderans enim verba
 illa Luca: Tunc rogauerunt illum vt maneret per dies aliquot,
 ait, Hinc, (*hoc est post baptizatos Gentiles illos*) postea merito etiā
 bona fiducia illic permanet. Baptismus ergo primarius & longè
 nobilior, atq; praestantior fuit, Aduētu Petri effectus. Id ipsum sibi vo-
 luit Augustinus, idemque Chrysostomus, Beda, Decumenius, & alij atq;
 alij, dum linteum illud animalibus plenum à Petro visum, & verba
 illa *Macla* & *manduca* ab eodem audita, non iuxta corticem litera-
 de animalium lege Mosaica vetitorum manducatione, vt Petrus ini-
 tio visionis acceperat, neque de data gentibus mensa, & cōuictu: sed de
 yisdem in Ecclesiam Christi, veluti intra linteum, per Baptismum cō-
 cludendis vero, & germano sensu exposuerunt. Linteum, ait Chry-
 sostomus, terra est; Bestiæ autem in illa, Gentiles: *Macla* verò, &
 comede, quod etiam illos accedere oporteat. Tertiò, autem,
 id fieri, baptisma significat: *Quid clarins? Denique nihil aliud sibi*

volunt verba Petri: Numquid aquam quis prohibere potest, ut non baptizentur hi. Ex his m. clarissime colligitur, antea non conuictū solummodo sed etiā Baptismū prohibitū fuisse gentibus. Id ipsum ostēdūt verba illa Iudaeorū fidelium admiratione plena, ut de re noua, & nondū neq; usū trita neque plane cognita. Igitur, & Gentibus Deus pœnitentiam dedit ad vitā. Ergo de pœnitentia, quæ in adultis praua erat ad Baptismū iuxta illud Petri Apostoli: Pœnitementi igitur, & baptizetur vnusquisque vestrum, Deum glorificauerunt, & de ea, atque de Baptismo Gentilium admirati sunt, non de conuictu solū. Illa quippè erant præcipua, & inusitata Gentibus dona. Quod si apud Chrysostomum eadem Hom. 24. Scriptum legis, Hinc postea apertum est ostium veniendi ad Gentes, moneo te Lector, ne velis in animū inducere, Chrysostomum hæc verba protulisse, quod senserit ostium ob nihil aliud, ad Gentes apertum fuisse, quàm ad conuictum eorum, & contubernium: nam ijs Chrysostomus primario significauit mysticum aduentum, & accessum ad Gentes per fidem Christi: sicut è contra de hoc eodem per fidem accessu Gentilium ad Iudæos, dixerat idem Chrysostomus Homil. 23. Macca Petre, & comede: quoniam, & Gentilem accedere oportet. ut scilicet hinc Iudæis, hinc Gentilibus accedentibus ad fidem, probe cohererent, & glutino Euangelij copularentur in vnum lapidem angularem Christum Iesum, qui fecit vtraque vnum ut Paulus ait. Itaque hanc fortassis metaphoram à Paulo suo usurpatam cogitabat Chrysostomus cum Baptismum, fidem, gratiam, dandam à Deo gentibus per Apostolos Iudæos, vocat apertionem ostij veniendi ad gentes. Igitur, & veteres Patres, & textus ipse Actuum Apostolicorum nuperi huius Expositoris, alioqui docti, & ingeniosi admodū viri procul dubio opinionē euertunt. Ea verò quæ pro se producit in medium possem equidem facili expositione diluere: Nolo tamen te, Lector, diutius in hoc vestibulo detinere, cum profectò eiusmodi illa sint, quæ viri cordati & eruditi, etiam

*me tacente, nequaquam admiserint. Itaque
 hic esto præloquiorum finis, Tu Lector
 Hæc & Fave.*

AN=